

— Какво ли нищ да кажъ? Може бы да не повървашъ. Но пріятелю, какво ще загубишъ? Едно ходенъе и единъ трудъ.

— Кажи прочее.

— Да идемы да конаймы въ една къща въ Хаскьой за да намѣримъ иманье.

— Бре чловѣче, лудъ ли си?

— Не, пріятелю, много даже разуменъ.

— Иманье ли каза ты?

— Да, иманье.

— Днесъ иманіята съ басни.

— Азъ, брате мой, ти казахъ: единъ трудъ и едно ходенъе ще изгубишъ; и заплъюй ма въ лицето послѣ. Но трѣба да ми намѣришъ единъ поинъ за да погрѣбъжъ одного чловѣка.

— Туй става. Да бжде.

— Тогасъ вече да идимъ.

— Евстатіе (рече Гирджикътъ) иди, пріятелю мой въ туй кавене и чакай ма докато са върнъж; имамъ малко работа какъто видишъ; трѣба да отидъ до Хаскьой и са надѣжъ да не са забавъж. Но ако са забавъж, отивашъ въ къщата дѣто смы и остани при майката на пріятеля ни докато са върнъж.

— Добрѣ! (рече Евстатій). Ако не съмъ тука въ кавенето, ще бждъ въ къщата дѣто смы.

— И тѣй сбогомъ, Евстатіе.

— Сбогомъ, Гирджико.

— Да вървимы сега, госпсдине почтенный кафежи, рече Гирджикътъ на Стамата, като са прекръсти за чудната срѣща.

— Напредъ! Имамы нужда отъ една мотика и отъ една лопата.

— Намѣрвамы ги.

Тѣ тръгнъхъ за опредѣленото мѣсто, като са снабдихъ